

## Arrest

**nr. 40 910 van 26 maart 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit zijn.

Op 28 december 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag van 28 december 2009 blijkt dat verzoeker het Schengen grondgebied via Polen is binnengekomen en dat hij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend op 22 december 2009.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekt de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 16, §1 (c) van de Europese Verordening nr.

343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II Verordening).

Op 27 januari 2010 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 1 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

*Betrokkene heeft op 28/12/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 01/04/1986.*

*Uit het Eurodacverslag van 28/12/2009 blijkt dat betrokkene op 22/12/2009 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 27/01/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.*

*Betrokkene verklaart dat hij op 18/12/2009 vanuit Ingoesetië met de trein naar Moskou is vertrokken waar hij op 20/12/2009 aankwam. Hij zegt dat hij zijn reis verderzette met de trein richting Brest van waar hij op 21/12/2009 naar Polen vertrok. Betrokkene verklaart dat hij op 22/12/2009 in Polen aankwam. Betrokkene vroeg er asiel op 22/12/2009. Betrokkene verklaart dat hij op 27/12/2009 met een taxi naar België is vertrokken en hier op 28/12/2009 aankwam in Brussel.*

*Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 28/12/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.*

*Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij zo ver mogelijk van Rusland en Polen wil zijn omdat hij daar de dood vreest en zegt dat België ideaal is.*

*Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.*

*Betrokkene verklaart dat hij gezond is maar dat hij wel psychische problemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen.*

*De Poolse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.*

*In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.*

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België*

*niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)*

*(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de volgende schendingen aan: *"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 15 december 1980)".*

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

*"(...)*

*Op grond van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is slechts voldaan aan de formele motiveringsplicht, indien de beslissing gestoeld is op een "afdoende" motivering.*

*De rechtsleer heeft een aantal beoordelingselementen uit de courante rechtspraak gedistilleerd om uit te maken of een motivering al dan niet als "afdoende" beschouwd kan worden. Bovendien stelt diezelfde rechtsleer dat als de beslissing genomen is in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, wat in casu onmiskenbaar het geval is, de formele motiveringsplicht stringenter moet beoordeeld worden.*

*Het klopt dat verzoeker een asielaanvraag deed in Polen doch omwille van problemen, met name het feit dat in het vluchtelingenkamp waar hij naar toe werd gestuurd, werd opgemerkt door dezelfde groep personen waarom hij juist zijn thuisland ontvluchtte, reisde verzoeker naar België waar hij niet in de criminaliteit belandde maar onmiddellijk na aankomst asiel aanvroeg.*

*Deze personen beramen een aanslag op zijn leven.*

*Het is dan ook niet ernstig om verzoeker terug te laten keren naar Polen, van waar hij net gevlucht is! Verzoeker moet de kans krijgen in België zijn vluchtrelaas te formuleren om op die manier na te laten gaan waarom hij Rusland EN Polen is ontvlucht.*

*Omwille van de aangehaalde redenen is de bestreden beslissing, met betrekking tot de grond van de zaak, genomen met schending van de formele motiveringsplicht.*

*Het eerste middel is derhalve gegrond.*

*(...)"*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

*"(...)*

*Verzoeker weet dat conform de Dublin verordening het land waar een asielzoeker de Europese Unie heeft betreden in principe dient in te staan voor de behandeling van de asielaanvraag.*

*In het vluchtelingenkamp waar hij naar toe werd gestuurd, werd hij immers opgemerkt door dezelfde groep personen waarom hij juist zijn thuisland ontvluchtte en reisde verzoeker naar België waar hij niet in de criminaliteit belandde maar na aankomst asiel aanvroeg.*

*Deze personen beramen een aanslag op zijn leven.*

*Het is dan ook niet ernstig om verzoeker terug te laten keren naar Polen, van waar hij net gevlucht is!*

*In die zin zou het dan ook volstrekt inhumain zijn om verzoeker naar zijn thuisland of Polen te sturen. Indien dit gebeurt wordt ontegensprekelijk artikel 3 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant met de voeten getreden.*

*Het tweede middel is dan ook gegrond.*

*(...)"*

Gelet op de inhoudelijke samenhang van beide middelen zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het eerste en het tweede middel van verzoeker samen behandelen.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

*Betrokkene heeft op 28/12/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 01/04/1986.*

*Uit het Eurodacverslag van 28/12/2009 blijkt dat betrokkene op 22/12/2009 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 27/01/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.*

*Betrokkene verklaart dat hij op 18/12/2009 vanuit Ingoesetië met de trein naar Moskou is vertrokken waar hij op 20/12/2009 aankwam. Hij zegt dat hij zijn reis verderzette met de trein richting Brest van waar hij op 21/12/2009 naar Polen vertrok. Betrokkene verklaart dat hij op 22/12/2009 in Polen aankwam. Betrokkene vroeg er asiel op 22/12/2009. Betrokkene verklaart dat hij op 27/12/2009 met een taxi naar België is vertrokken en hier op 28/12/2009 aankwam in Brussel.*

*Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 28/12/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.*

*Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij zo ver mogelijk van Rusland en Polen wil zijn omdat hij daar de dood vreest en zegt dat België ideaal is.*

*Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.*

*Betrokkene verklaart dat hij gezond is maar dat hij wel psychische problemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen.*

*De Poolse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.*

*In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.*

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.*

(...)"

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16 (1) C van de Verordening 343/2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt en naar het feit dat de Poolse autoriteiten hebben ingestemd tot terugname van verzoeker. Tevens wordt ook omstandig uiteengezet waarom de verwerende partij van oordeel is dat een toepassing van de artikelen 3, §2 en 15 van de Dublin II Verordening niet aan de orde is.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker voert verder inhoudelijk kritiek aan tegen de bestreden beslissing en koppelt dit aan een schending van de formele motiveringsplicht terwijl hij in essentie de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het eerste middel verder zal worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker in zijn tweede middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient opgemerkt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid oplegt de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende in het Belgische Rijk op 28 december 2009. Verwerende partij is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin II Verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit de gegevens die door de verwerende partij werden opgevraagd via het Hit Eurodacsysteem bleek dat verzoeker op 22 december 2009 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten alsook dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Tijdens het gehoor 'terugnameverzoek' van 19 januari 2010 verklaarde verzoeker vanuit Moskou te zijn vertrokken met de trein richting Brest en vandaar naar Polen te zijn vertrokken waar hij op 22 december 2009 is aangekomen. Enkele dagen later is verzoeker doorgereisd naar België. Polen stemt op 27 januari 2010 in met het verzoek van België tot terugname van verzoeker. De verwerende partij nam hierop de bestreden beslissing in toepassing van artikel 16, §1, C van de Europese Verordening 343/2003/EG en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de gegevens die voorhanden zijn in het administratief dossier, met name hetgeen verzoeker zelf heeft verklaard tijdens het gehoorverslag "terugnameverzoek" van 19 januari 2010, gelet op de gegevens die verkregen werden op basis van het Hit Eurodacsysteem en gelet op het feit dat Polen zich expliciet akkoord verklaarde met de terugname van verzoeker stelt de Raad vast dat verwerende partij terecht oordeelde op basis van de Dublin II Verordening dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Deze vaststelling, met name de wettigheid van de bestreden beslissing conform de Dublin II Verordening wordt geenszins betwist door verzoeker.

Verzoeker voert aan dat hij in het vluchtelingenkamp waar hij naar toe werd gestuurd, opgemerkt werd door dezelfde groep personen waarom hij juist zijn thuisland ontvluchtte en hij afreisde naar België waar hij niet in de criminaliteit belandde maar onmiddellijk na aankomst asiel aanvroeg. Deze personen zouden een aanslag beramen op zijn leven en hij meent dan ook dat het niet ernstig is dat ze verzoeker laten terugkeren.

De Raad verwijst vooreerst naar het gehoorverslag van 19 januari 2010 waar toen expliciet gevraagd werd aan verzoeker of er specifieke elementen zijn waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Verzoeker verklaarde: *"Ik wil zover mogelijk van Rusland en Polen. België is ideaal."* Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele verduidelijking heeft gegeven aangaande de redenen waarom hij in Polen weggegaan is. Hij verklaarde wel dat hij zowel in Rusland als in Polen de dood vreest maar heeft verder geen redenen opgegeven niettegenstaande hij daartoe wel de mogelijkheid had. Slechts in zijn inleidend verzoekschrift verklaart verzoeker wat hij bedoelt met het feit dat hij de dood vreest in Polen, met name dat hij in het vluchtelingenkamp waar hij verbleef werd opgemerkt door dezelfde groep personen voor wie hij zijn thuisland was ontvlucht. Een a posteriori uitleg volstaat echter niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Op grond van verzoekers zeer vage verklaringen is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat: *"Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden."* Zelfs in de hypothese dat verzoeker problemen zou ondervinden in Polen blijft hij in de mogelijkheid zich te beroepen op de Poolse overheid teneinde zijn veiligheid te vrijwaren. Dienaangaande motiveert de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat: *"Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden"*.

Mede gelet op de voorgaande uiteenzetting benadrukt de Raad dat de gehele argumentatie van verzoeker geen afbreuk doet aan het feit dat de bestreden beslissing wettig werd genomen door de verwerende partij conform de Dublin II Verordening. Verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan op grond van welke wettelijke bepaling van de Dublin II Verordening België dan wel verantwoordelijk zou zijn om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Verzoeker voert verder aan dat het niet ernstig en volstrekt inhumain is om hem terug te laten keren naar Polen, van waar hij net gevlucht is. Nogmaals wordt er op gewezen dat een a posteriori argumentatie niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Verder voert verzoeker aan dat hij de kans moet krijgen zijn vluchtrelaas te formuleren om op die manier na te laten gaan waarom hij zijn land van herkomst en eveneens Polen is ontvlucht. De Raad verwijst dienaangaande naar het Dublin interview dat op 19 januari 2010 werd afgenomen en waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij expliciet vroeg waarom verzoeker zijn asielaanvraag precies in België wilde laten behandelen. Tevens werd gevraagd naar andere nuttige informatie. Verzoeker antwoordde op deze en alle andere vragen die werden gesteld in het kader van het voormelde Dublin interview. Verzoeker kreeg dus wel de kans om zijn vluchtrelaas te formuleren. Indien verzoeker nagelaten heeft duidelijke antwoorden te geven en zich beperkt heeft tot korte nietszeggende antwoorden dan is dat enkel aan hem te wijten. Verzoeker heeft wel degelijk de mogelijkheid gekregen om uiteen te zetten waarom hij zijn asielaanvraag niet door Polen wenste te laten behandelen zodat kan worden vastgesteld dat dit argument feitelijke grondslag mist. In zoverre verzoeker van oordeel is dat hij ook zijn volledig vluchtrelaas diende te kunnen uiteenzetten, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen beslissing is aangaande de al dan niet toekenning van het vluchtelingenstatuut doch een beslissing waarbij de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt aangeduid. In casu werd geoordeeld dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is zodat de Belgische Staat enkel diende na te gaan of verzoeker bepaalde redenen had om zijn asielaanvraag niet door Polen maar wel door België te laten behandelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische overheid dit heeft gedaan.

De verwerende partij is alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen en zij heeft de bestreden beslissing zorgvuldig voorbereid. De door de verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan de verzoeker die dergelijk risico aanvoert om haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent en dienaangaande enkel rekening kan houden met de elementen die aan het bestuur gekend waren op het ogenblik van de beoordeling. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift louter stelt dat er bepaalde personen waarvoor hij gevlucht was in zijn thuisland en die hij opnieuw tegenkwam in het vluchtelingenkamp een aanslag beraamden op zijn leven, wijst de Raad erop dat dit een gratuite a posteriori bewering, welke geenszins steun vindt in het administratief dossier. Hiermee toont verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Het enige middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU